

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рж1 р 49/2024
23.12.2024. године
Београд

Врховни суд, судија Марина Милановић, одређена годишњим распоредом послова на основу одредбе члана 7. став 5. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ бр. 40/15, 92/2023), у поступку заштите права на суђење у разумном року предлагача АА из ..., чији је пуномоћник Петар М. Бојовић, адвокат из ..., у поступку претходне оцене жалбе предлагача изјављене због неодлучивања о његовом приговору ради убрзавања поступка у предмету Основног суда у Обреновцу П1 205/11, донео је 23.12.2024. године, следеће

РЕШЕЊЕ

УСТУПА СЕ Апелационом суду у Београду предмет тог суда Гж р 131/2024, ради одлучивања о жалби предлагача од 12.12.2024. године.

Образложење

Апелациони суд у Београду је, 13.12.2024. године, Врховном суду доставио, свој предмет Гж р 131/2024, ради одлучивања о жалби предлагача од 12.12.2024. године.

Разматрањем жалбе види се да је изјављена због неодлучивања о приговору предлагача поднетом 09.10.2024. године, Основном суду у Обреновцу, ради убрзавања поступка у предмету Основног суда у Обреновцу П1 205/11, у смислу одредбе члана 14. став 1. Закона о заштити права на суђење у разумном року.

Одредбом члана 14. став 1. Закона о заштити права на суђење у разумном року, прописано је да странка има право на жалбу ако је њен приговор одбијен, или ако председник суда о њему не одлучи у року од два месеца од дана пријема приговора. Надлежност за одлучивање о жалби прописана је у одредби члана 16. став 1. истог Закона, тако што се жалба подноси председнику суда који је одлучивао о приговору. Он одмах доставља председнику непосредно вишег суда жалбу и списе предмета. Председник непосредно вишег суда води поступак по жалби и одлучује о њој (став 2. одредбе члана 16. Закона о заштити права на суђење у разумном року).

На основу одредбе члана 25.став 2.тачка 3. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 10/23), виши суд у другом степену одлучује о жалби на одлуке основних судова, на решења донета у грађанско-правном спору, на пресуду у спору мале вредности, на одлуке донете у поступку извршења и обезбеђења, на решења донета у ванпарничном поступку. Надлежност апелационог суда прописана је у одредби члана 26. став 1. тачка 3. истог Закона, тако што апелациони суд одлучује о жалби на пресуду основног суда у грађанско-правном спору, ако за одлучивање о жалби није надлежан виши суд.

Поступак у споровима мале вредности прописан је у одредби Главе XXXIII Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 18/20), тако што се, на основу одредбе члана 469. тог Закона, не сматрају споровима мале вредности, у смислу одредбе ове главе Закона, спорови о непокретностима, спорови из радних односа и спорови због сметања државине.

У конкретном случају, приговор ради убрзавања поступка предлагач је поднео основном суду у предмету радног спора (П1), који није спор мале вредности на основу одредбе члана 469. Закона о парничном поступку, што значи да је апелациони суд надлежан да одлучује о жалби на основу одредбе члана 26. став 1. тачка 3. Закона о уређењу судова, јер је апелациони суд непосредно виши суд основном суду у тој врсти спорова.

На основу изложеног следи да је Апелациони суд у Београду дужан да одлучи о жалби предлагача од 12.12.2024. године, у смислу одредбе члана 16. став 1. и 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року, у вези одредбе члана 6. тачка 1. Закона о седиштима и подручјима судова и јавних тужилаштава („Службени гласник РС“, бр. 101/2013), па није било разлога за достављање предмета Врховном суду.

Из изложених разлога, Врховни суд је одлучио као у изреци.

С у д и ј а
Марина Милановић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић